

© Bastian Fähnrich 2006

Ensivaikutelma

Tarina *Ensivaikutelma* (Mukaelma kertomuksesta *Der erste Eindruck*) ja kansilehti:

© Bastian Fähnrich 2006

”Anteeksi, olen katsellut Sinua nyt jo jonkin aikaa, ja tahdon kertoa Sinulle, että teet miellyttävän vaikutuksen. Mutta sanopa, mitä voisin itse tehdä, jotta Sinä puolestaan saisit hyvän vaikutelman minusta?” Ihmettelin omaa rohkeuttani puhutella Häntä. Olin kuullut tuon mielestäni mainion repliikin joskus eräältä ystävältäni. Se kuulemma tepsisi naiseen, johon haluaisin tutustua. Se tekisi jopa parhaan mahdollisen ensivaikutelman. Ja nyt minä kokeilin sitä toden teolla. Mutta ilmeisesti tuloksetta, sillä juuri kun olin lausunut nämä sanat, Hän kääntyi jo poispäin. Hän tosin loi minuun vielä melko yllättyneen katseen ja hymyili silmänräpäyksen verran.

Olin ollut jo noin puolen tunnin ajan erään kuvataiteilijan näyttelyn avajaisissa galleriassa Tampereella. Se oli matinea, viihtyisä tilaisuus taiteen ystäville. Esillä oli akvarelleja, kaiken kaikkiaan hyvin värikkäitä maalauksia yksinkertaisine siveltimenvetoineen. Sain olla mukana avajaisissa, koska aion kirjoittaa artikkelin näyttelystä paikallislehteen. Olin ottanut mukaan digikamerani, jotta pystyisin kuvaamaan näytteille

asetettuja teoksia ja yleisöä. Silloin huomasin Hänet. Hänellä oli tummat hiukset ja Hän piti yllään harmahtavaa olkainmekkoa. Hänen ikäiselle nuorelle naiselle se oli ehkä vähän monotoninen, mutta se sopi hienosti Hänen sulavalinjaiseen vartaloonsa. Silloin tällöin Hän maistoi vähän kuohuviinilasista, todennäköisesti appelsiinimehua.

Huomasin Hänet, koska Hän katseli esillä olevia akvarelleja jo kun taiteilija piti vielä puhettaan. Katsellessaan maalauksia Hän kallisti aika ajoin päätään, jolloin Hänen vartalonsa taipui aina muutaman sentin vastakkaiseen suuntaan. Tällaisena hetkenä kosketin kamerani laukaisinta. Kuva oli onnistunut! Tällaisella kuvamateriaalilla, Hänen tumma profiilinsa värikkään maalauksen edessä, artikkelin kirjoittaminen kävisi kuin itsestään. Silti, juuri nyt olin vähän pettynyt, että lausumani sanat eivät johtaneet mihinkään. Taitaa sittenkin olla niin, ettei ole olemassa taikasanoja, joilla pystyisi tekemään spontaanisti hyvän vaikutuksen naiseen.

Olinko todella odottanut jotakin muuta? Tein vielä muutaman kierroksen ja otin samalla lisää valokuvia. Yleisö tungeksi joukottain taideteosten eteen. Paikalla oli ehkä liian

paljon ihmisiä. Hänkin oli vielä läsnä ja katsoi viehättävällä tavallaan näytteillä olevia akvarelleja. Hän jäi muutamaksi minuutiksi seisomaan yhden maalauksen kohdalle, teki askeleen taaksepäin ja taas eteenpäin. Aina välillä Hän toisti liikkeitä. Se näytti aivan tanssilta. Yhtäkkiä Hän kääntyi kuitenkin ja huomasi, että katselin Häntä edelleen. Tartuin nolostuneena lehdistökorttiin, joka riippui kaulassani. Samalla piilouduin kamerani taakse. Etsimen kautta näin, että Hän lähestyi minua. Ei epäilystäkään, Hän tuli luokseni... ja pysähtyi noin puolen metrin päähän eteeni. Hänen kasvoillaan pilkahti hymynhäivä, Hänen huulensa nytkähtivät aavistuksen verran. Mutta ennen kuin Hän tai minä ehdimme sanoa mitään, Hän antoi minulle käyntikorttinsa ja poistui galleriasta.

Olin aivan ymmälläni. Jähmetyin paikoilleen. En muista, kuinka pitkään seisoin siinä, ihmetellen tapahtunutta. Ilmassa leijui vielä tuoksahdus Hänen käyttämästään ihovoiteesta, mutta sekin haihtui pois pian. Aloin kuunnella näyttelyn vierailijoiden keskinäistä jutustelua. Välillä tuntui siltä, että he nauttivat enemmän omista keskustelunaiheistaan ja juomistaan kuin esillä olevista akvarelleista. Jossakin vaiheessa päätin lähteä. Menin sanomalehden toimistoon kirjoittaakseen

artikkelini. Mutta se ei ollut niin helppoa kuin olin vähän aiemmin vielä kuvitellut. En jaksanut keskittyä kirjoitukseeni. Hän pyöri koko ajan mielessäni.

Lopulta sammutin tietokoneeni ja kaivoin esiin Hänen käyntikorttinsa. Siihen oli merkitty Hänen nimensä, kännykkänumeronsa ja osoitteensa. Mitä minun kannattaisi nyt tehdä? Asiahan oli niin, että Hän todella miellytti minua, ja jollain tavalla täytyi olla mahdollista ottaa Häneen uudestaan yhteyttä. Ja olihan Hän antanut minulle yhteystietonsa. Kokeilin tekstiviestiä: "Puheeni galleriassa ei liene ollut kovin *vaikuttava*. Mutta, rehellisesti sanoen, en löydä nytkään muita sanoja... Eli miten voisin tehdä *vaikutuksen* Sinuun?"

Muutaman minuutin päästä kännykkäni piipitti. Tekstiviesti Häneltä. Siinä luki: "Itse asiassa pidin sanoistasi, mutta olin – sanaton. Tässä nyt vastaukseni, kysymys sinulle: Kumpi merkitsee enemmän, ensivaikutelma vai paljon sanoja?" Voi ei, mihin olin oikein ryhtynyt? Mitä Hän mahtoi tarkoittaa? Miten minun pitäisi ymmärtää Hänen viestinsä? Hipelöin kännykkäni näppäimiä niin kuin kokematon matkapuhelimen käyttäjä; etsin kirjaimia, sanoja, kunnes onnistuin laittamaan muutamia

rivittäin jonkinlaiseen järkevään järjestykseen: "Tekstarissa on 160 merkkiä, joten paljoo sanoja ei voi käyttää. Ensivaikutelma osuu joko harhaan tai oikeaan. Se voi olla jopa ratkaisevaa. Mitä Sinä ajattelet?"

Pian sen jälkeen sain taas tekstiviestin Häneltä: "Niin. Merkityksellistä. Mutta olipa ensivaikutelma kuinka osuva tahansa, sanoja saa mielestäni käyttää niin monta kuin tahtoo, jos on todella jotain sanottavaa." Tämä kuulosti varsin rohkaisevalta, kuin kehoitus lähettää lisää viestejä ja tutustua toisiimme. Ja näin kävi myös. Koko iltapäivän ajan vaihdoimme keskenämme tekstiviestejä. Siinä yhteydessä sain tietää paljon Hänestä. Ja Hän kai minusta. Puhuimme miltei kaikesta maan ja taivaan välillä. Toivoin, että sen minkä sanoimme piti myös paikkaansa. Sanoilla voidaan tiettävästi saada aikaan monenlaista. Siitäkin puhuimme. Tekstailumme edetessä kaikenlaiset lyhenteet lisääntyivät vähitellen. Välilyönnit ja -merkit sen sijaan vähentyivät hiljalleen, kunnes ne hävisivät kokonaan. Viestimme tiivistyivät. Kirjaimellisesti.

Viimein kännykkäni akku oli tyhjä. Lähetystauko. Ei enää tekstiviestejä. Katselin ympärilleni, mutta toimituksessa ei ollut

enää ketään, jolta olisin voinut lainata laturin tai varamatkapuhelimen. Kaikki toimittajat ja muut työntekijät olivat jo lähteneet. En ollut huomannut sitä. Paljonko kello oli? Mitä voisin nyt tehdä? Minun ei tarvinnut miettiä pitkään. Minun täytyi tavata Hänet. Halusin vihdoinkin kuulla Hänen äänensä ja puhua Hänen kanssaan kasvotusten. Lähdin. Hänen asuntoonsa oli tietojeni mukaan suhteellisen lyhyt matka. Ja totta tosiaan, muutaman kadun päässä oli monikerroksinen, vanha, mutta juuri entisöity asuintalo. Rakennuksen sisäänkäynti oli jostakin syystä auki. Hänen huoneistonsa oli kolmannessa kerroksessa. Menin portaita pitkin. Sydämeni jyskytti melkoisesti ja keuhkoni tekivät raskaasti työtä, vaikka kyse oli vain muutamasta askelmasta.

Kun sain viimein pysähtyä, haukoin hetken henkeä rauhoittuakseni. Hänen asuntonsa ovesta oli pieni ikkuna. Kurkistin sen läpi. En kuitenkaan nähnyt tai erottanut kovin paljoa. Sisällä oli aika pimeää. Ehkä Hän ei ollut kotona. Soitin ovikelloa. Hiljaisuus. Painoin soitonappia vielä kerran. Ei kuulunut ääntäkään. Katselin vähän tarkemmin ikkunan läpi sisään ja soitin uudestaan ovikelloa, ilman että olisin kuitenkaan kuullut mitään. Mutta samalla huomasin, että

eteisessä välähti valo. Kokeilin jälleen, nytkään ei kuulunut minkäänlaista ääntä, sen sijaan valo syttyi taas.

Nyt ymmärsin. Tämä oli kyllä ennenkuulumatonta, sanan varsinaisessa merkityksessä. Miten saatoin johdattaa itseni harhaan ensivaikutelmasta, jonka Hän oli antanut galleriassa? No, ehkä en kuitenkaan erehtynyt, sillä kaikesta tapahtuneesta päätellen ensivaikutelma oli ollut tietyllä tavalla aito. Näin ainakin toivoin sydämeni pohjasta. Kaivoin lyijykynän taskini taskusta ja kirjoitin Hänelle lyhyen viestin ostoslapulle, jonka löysin kukkarostani: "Mistä lähtien olet pystynyt lukemaan huuilta? Onpa mukavaa, sillä tämän hienon taidon avulla olet tavallaan kallistanut minulle korvaasi ja lahjoittanut minulle jo aika paljon sanoja. Teet yhä paremman vaikutuksen minuun!"

Kiinnitin ostoslapun Hänen huoneistonsa ovenkahvaan ja aioin juuri lähteä, kun kuulin keveitä askeleita portaikosta. Hetkeä myöhemmin Hän tuli minua vastaan, tunnisti minut ja oli ilmeisesti vähän yllättynyt siitä, että kohtasi minut vielä näin myöhään Hänen omalta asunnoltaan. Hän pysähtyi lyhyen matkan päähän minusta ja katsoi kysyvästi silmiini. Puhutun vastauksen sijaan irrotin viestini ovenkahvasta ja annoin sen

Hänelle. Hän luki sen läpi muutaman kerran. Lukiessaan viestiä, välillä vaikutti siltä, että Hänen kasvonsa kirkastuivat hiukan. Lopulta Hän tarttui käsilaukkuunsa, otti esiin kuulakärkikynän, sivalsi ostoslapun sileäksi ja alkoi kirjoittaa. Yhtäkkiä Hän kuitenkin keskeytti ja silmäili minua taas, nyt jo selvästi iloisin mielin. Hän astui rohkeasti askeleen minua kohti. Viimein saimme molemmat huomata, että paljon pystyy sanomaan myös ilman sanoja. Ja että siitä voi tuon tuostakin jäädä jopa pysyvä vaikutelma.